

V podaní: o. z. AKO INAK a priateľov

Čarovné rozprávky

od Pavol Dobšinský

Technická spolupráca: Ondrejkočiová Viktória, Marián Kliment

Ilustrácie: Mgr. Helena Lukáčsová

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z./

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-04836-9

OBSAH

Nebeská sláva.....	4
Soľ nad zlato	15
Železník	33
Cigán čerta ošialil.....	55

Nebeská sláva

Bol raz jeden bohatý pán a mal jediného syna, ktorého volali Vilkom. Ten pán bol už veľmi starý, šedivý ako holub a slabý ako muška.. Ale Vilko bol mocný, zdravý ako ryba vo vode a pritom šuhaj krásny, že len tak lipli dievčatá za ním. Otec ho neslýchane rád mal a okrem neho ani nemal inej potechy na svete; iba to jedno nezdalo sa mu, že Vilko nemal žiadnej chuti do ženenia a že naveky len táral do sveta, že sa on veru neožení skorej, iba keď napred nebeskú slávu uvidí. Otec dal dočasu tomu pokoj; bo si myslel, že to synovi z hlavy vyvetrie. Ale ani nevedieť ako, minulo sa Vilkovi dvadsaťpäť rokov a on o dievčatá ani neobzrel sa. Tu otec videl, že týmto činom nebude nič a že už musí sám zamiešať sa do toho.

„Ej, syn môj, syn môj.“ - začne mu raz dohovárať, ale len pekne - „Ty si už, chvalabohu, šuhaj na mieste a nechybí ti nič, len aby si sa šťastlive oženil. Hľaďže, hľaď, mňa starého už nič na tom svete neteší. Ale by ma ozaj potešilo, keby som mohol zaveseliť sa ešte na tvojej svadbe. Ožeň sa syn môj, ožeň! Vidiš, už ti dvadsaťpäť rokov minulo, a ty si dosiaľ ani nepomyslel o veci.“

„Hej, ba veru som pomyslel.“ - povie Vilko - „Ale som sa len tak namyslel, že sa skôr neožením, len keď uvidím nebeskú slávu.“

Zarmútil sa dobrý otec nad takouto odpoveďou a zaboľelo ho srdce veľmi. I Vilkovi bolo ľúto, že nemohol po vôli urobiť dobrému otcovi; ale on si to už raz tak bol zamyslel. I teraz zabraľ sa do svojho kostolíka, kde aj predtým modlieval sa, aby mu pán

boh dovolil, čo len kľúčovou dierkou podívať sa do nebeskej slávy. Otec i rodina ešte aj potom nahovárali Vilka, aby len oženil sa; ale to len tak šlo každý od boha deň, že Vilko modlieval sa na kolenách vo svojom kostolíku, – a neženil sa a neženil. Napokon nechali všetko tak. Prešli mesiace, prešli i roky a Vilkova žiadosť nevyplňala sa. Naveľa - naveľa počal sám na inakšie myšlienky prichádzať a prisľúbil otcovi, že už raz ožení sa.

Otec neboráčik, keď toto od Vilka počul, hneď o desať rokov omladol. Ani nevedel, čo má od radosti počať, že jeho ostatná žiadosť voľakedy už raz vyplní sa. Hneď kázal robiť neslýchané prípravy ku svadbe. Najkrajšie dievča v celej krajine malo byť jeho mladou nevestou. Kde aký pán, každý bol povolaný na hostinu. Súdok peňazí míňal sa za súdkom, lebo starý pán nič